

Arrest

nr. 130 706 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige
kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 22 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 maart 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE BURCHGRAEVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en levert hij een bevel af om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (1)

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op die op 21.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 21.10.2013 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Als staving voor deze aanvraag diende hij op 21.10.2013 volgende documenten in :

Inschrijving in het handelsregister van Nederland (nr. 2005/36/EG) en een belastingsaangifte van het inkomensjaar 2012, met de jaarrekening erbij van dat jaar vergeleken met het vorige alsook de eigenlijke voorlopige belastingsaanslag van dat inkomensjaar.

Uit het bewijs van inschrijving bij de Kamer van Koophandel blijkt dat betrokkene van 16.11.1995 tot 05.11.2013 ingeschreven was als zelfstandige. Er is geen enkel document aanwezig waaruit blijkt dat hij zijn zelfstandige activiteit zal hervatten of dat hij op een andere wijze regelmatige inkomsten heeft. Vandaar dat niet kan worden vastgesteld dat hij aan de voorwaarde voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 te kunnen genieten.

Voor zover betrokkene wel degelijk nog een zelfstandige activiteit in Nederland zou hebben, quod non, dient te worden vastgesteld dat op basis van de belastingsaangifte van het inkomensjaar 2012, alsook de jaarrekening en de voorlopige belastingsaanslag van dat jaar, niet kan besloten worden dat betrokkene heden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezinsleden te kunnen voorzien. Door voorlegging van oude inkomsten uit een zelfstandige activiteit is immers niet bewezen welke de huidige inkomsten zijn en of betrokkene met deze inkomsten kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Een verblijf van meer dan drie maanden kan derhalve aan betrokkenen niet worden toegestaan.

Gezien het verblijfsrecht van de betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van zijn kinderen niet erkend worden. Er kan voor de kinderen helemaal geen toepassing gemaakt worden van het art. 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van de kinderen, om zich bij te voegen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1.

De heer G. leverde het bewijs af van een inschrijving in de Nederlandse Kamer van koophandel ter bewijs van zijn zelfstandige activiteit (stuk 3).

De verklaring bevestigt dat de heer G. van 16 november 1995 tot 5 november 2013 als zelfstandige werkzaam is geweest via zijn onderneming ‘YY Centrum’.

De verklaring werd door de Kamer van koophandel opgesteld op 5 november 2013.

Ten onrechte heeft de afgevaardigde van de Staatssecretaris hieruit afgeleid dat de zelfstandige activiteit geëindigd is op 5 november 2013. Dit is alleszins niet het geval.

De verklaring kan niet in de toekomst kijken en dateert alleszins van na het moment van de aanvraag. Op het moment van de aanvraag was de heer G. reeds 18 jaar succesvol actief als zelfstandige.

Dat de verklaring niet stipuleert dat de heer G. ook na de datum van 5 november 2013 nog actief zal zijn als zelfstandige mag niet verbazen. De Nederlandse Kamer van koophandel kan namelijk niet in de

toekomst kijken en kan dus niet stipuleren dat de heer G. na het moment van zijn verzoek tot vaststelling van zijn zelfstandige activiteit deze activiteit nog zou uitoefenen.

Ten onrechte heeft de afgevaardigde van de Staatssecretaris hieruit afgeleid dat er geen zelfstandige activiteit was in Nederland, stellende: "Uit het bewijs van inschrijving bij de Kamer van Koophandel blijkt dat betrokkene van 16.11.1995 tot 05.11.2013 ingeschreven was als zelfstandige. Er is geen enkel document aanwezig waaruit blijkt dat hij zijn zelfstandige activiteit zal hervatten of dat hij op een andere wijze regelmatige inkomsten heeft."

Deze conclusie was volstrekt fout en gebaseerd op een verkeerde interpretatie van de verklaring van de Kamer van Koophandel die enkel stipuleerde dat de heer G. minstens tot 5 november 2013 werkzaam was als zelfstandige - datum die alleszins dateert van na de aanvraag die gebeurde op 20 oktober 2013. Deze zelfstandige activiteit wordt op heden nog steeds voortgezet door de heer G. en dit reeds zonder onderbreking sinds 16 november 1995.

2.

In elk geval kon de afgevaardigde van de Staatssecretaris vaststellen dat er eveneens sprake was van een zelfstandige activiteit op het Belgisch grondgebied.

De heer G. voegde namelijk een brief van Securex van 28 januari 2014 als bewijs van aansluiting bij het Onafhankelijk Ziekenfonds toe aan zijn aanvraag (stuk 5). Dit aansluitingsbewijs stelt letterlijk:

"Wij ontvingen uw aanvraag tot aansluiting bij ons ziekenfonds als zelfstandige en danken u voor het vertrouwen in ons ziekenfonds."

Het valt niet in te zien hoe een redelijk oordelend bestuur hieruit iets anders zou kunnen afleiden dan dat de heer G. weldegelijk zelfstandige was op het moment van zijn aanvraag (en overigens nog steeds is).

De heer G. is namelijk in België komen wonen om de Belgische markt in zijn vakgebied van nabij te kunnen prospecteren met het oog op een uitbreiding van zijn zelfstandige activiteit naar België. Hij baat reeds 18 jaar met succes in Nederland een centrum uit voor gezondheids- en bewegingstechnieken dat is gestoeld op de Oosterse - en voornamelijk de Chinese - leer.

3.

De inschrijving als zelfstandige blijkt ten overvloede uit de toekenning van een BTW-identificatienummer aan de heer G. door de FOD Financiën, met ingang van 7 november 2013, zoals blijkt uit het schrijven van de FOD Financiën van 18 november 2013 dat eveneens bij de aanvraag werd gevoegd als stuk (stuk 4).

Opnieuw moet worden vastgesteld dat de afgevaardigde van de Staatssecretaris met dit stuk geen enkele rekening heeft gehouden, maar eenvoudigweg stelt dat er geen sprake is van enige zelfstandige activiteit.

Het valt niet in te zien hoe dit in alle redelijkheid kan worden geoordeeld door een zorgvuldig handelend bestuur.

Een kleine opzoeking in de Kruispuntbank der Ondernemingen bevestigt dat de heer G. weldegelijk reeds sinds 7 november 2013 actief is als zelfstandige in ons land. Een enigszins zorgvuldig handelend bestuur zou minstens de moeite kunnen nemen om dit te verifiëren, indien men al geen rekening zou wensen te houden met de duidelijke stukken die dit bevestigen.

De heer G. diende een verblijfsrecht als Unieburger te worden toegekend op basis van zijn activiteit als zelfstandige in België.

4.

De dienst vreemdelingenzaken weigert ondergeschikt het verblijf omwille van een vermeend gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De heer G. voegde bij zijn aanvraag tot verblijf de jaarrekeningen van zijn onderneming van het jaar 2012. De eerdere jaarrekeningen kon hij eveneens overmaken, doch er werd hem door de ambtenaar aan het loket meegedeeld enkel de jaarrekening van 2012 mee te delen. Dit was overigens het laatste volledig afgesloten boekjaar op het moment van de aanvraag.

Hieruit blijkt dat er door de onderneming een fiscale winst werd gerealiseerd van 4.791 euro. Dit ondanks het feit dat 2012 een minder goed was voor de onderneming en deze slechts op halve kracht draaide omdat de heer G. vaak in het buitenland vertoefde voor onderzoek en studie. Tijdens de periode in China genereerde zijn zelfstandige activiteit geen inkomsten, zodat de inkomsten van zijn bedrijf jaarlijks eigenlijk de weerslag zijn van een half jaar economische activiteit. Gelet op de lage kosten voor het verblijf in China, was deze manier van werken evenwel nog steeds winstgevend voor de heer G.

De heer G. deed in 2012 ook een aanzienlijke investering in China met het oog op de uitbreiding van zijn activiteiten ter plekke, maar deze investering liep mis toen zijn contactpersoon in China met de Noorderzon vertrok omdat deze een baan had aangeboden gekregen in de Verenigde Staten.

Deze tegenvaller werd ondertussen alweer ruimschoots gecompenseerd en in het jaar 2013 werd uit de zelfstandige activiteit van de heer G., na aftrek van de privé-uitgaven een fiscale winst gerealiseerd van 30.169 euro.

Aangezien de heer G. in de toekomst veel minder in China zal vertoeven met het oog op onderzoek en ontwikkeling voor zijn zaak, en aangezien zijn Chinese echtgenote bij hem in België zal verblijven, wat de noodzaak om naar China te reizen vermindert, zal hij nog meer tijd kunnen besteden aan het uitoefenen van zijn activiteit in België en Nederland. Hierdoor zullen de bedrijfsresultaten in de toekomst enkel nog toenemen.

5.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat de overheid onvoldoende de bestaansmiddelen analyseerde en haar beslissing om deze reden onzorgvuldig tot stand kwam.

Van onzorgvuldig overheids handelen is niet enkel sprake indien (1) de beslissing onzorgvuldig werd voorbereid of (2) bij gebrek aan een behoorlijke feitenvergaring of voorlichting, maar ook (3) wanneer het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan (zorgvuldige) afweging van de bij het besluit betrokken belangen en (4) bij een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidbeginsel", in I. OPDEBEEK (ed.), *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, Deurne, Kluwer, 1993, 34-38).

Indien de Staatssecretaris van oordeel is dat de heer G. geen toereikende bestaansmiddelen aantoon, moet deze een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen de echtgenoten nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Uit niets blijkt dat de Staatssecretaris deze behoeftenanalyse in casu heeft gemaakt. Dit terwijl zulk toch essentieel is om te kunnen besluiten tot een gebrek aan voldoende toereikende bestaansmiddelen.

Zeker gelet op het ingrijpende gevolg die deze beslissing heeft op het leven van de persoon tot wie de beslissing gericht is.

Doordat de Staatssecretaris heeft nagelaten een dergelijke behoeftenanalyse uit te voeren komt zij tekort aan haar zorgvuldigheidsplicht, nu zij de beslissing kennelijk onvoldoende heeft voorbereid en zij nalaat een onderzoek in te stellen naar de werkelijke behoeften van het gezin, laat staan een belangenafweging in acht te nemen.

Nergens in de bestreden beslissing haalt de DVZ enige grond aan waarop zij zich baseert om te besluiten tot het ontoereikend karakter van de bestaansmiddelen of toont zij de werkelijke behoeften van het gezin aan.

Door aldus te handelen schendt de DVZ de zorgvuldigheidsplicht, minstens schendt zij haar motiveringsplicht. In elk geval kwam zij ten onrechte tot de conclusie dat er onvoldoende bestaansmiddelen voorhanden zouden zijn.

De heer G. maakte in elk geval aanspraak op een verblijfsrecht op basis van zijn statuut als zelfstandige Unieburger die een zelfstandige activiteit uitoefent in België. Hij betaalt hier ondertussen ook belastingen en sociale zekerheidsbijdragen en zijn zaak draait ondertussen op volle toeren.

De heer G. heeft op geen enkel moment in de afgelopen 18 jaar dat hij als zelfstandige aan het werk is aanspraak gemaakt op enige uitkering vanuit de sociale zekerheid. Hij heeft hieraan nooit behoefte gehad en gelet op zijn succesvolle onderneming, is het onwaarschijnlijk dat deze behoefte ooit zal ontstaan. Het valt dan ook niet in te zien waarom hem een recht op verblijf zou moeten worden geweigerd. Hij is zelfstandige en ten alleszins heeft hij ruim voldoende inkomsten om zijn gezin te onderhouden."

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker die de Nederlandse nationaliteit heeft, diende een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]"

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt gesteld dat er geen document aanwezig is waaruit blijkt dat verzoeker zijn zelfstandige activiteit zal hervatten of dat hij op een andere wijze regelmatige inkomsten heeft enerzijds, en dat voor zover de zelfstandige activiteit in Nederland zou kunnen worden aangenomen slechts het bewijs werd voorgelegd van oude inkomsten zodat niet is bewezen welke de huidige inkomsten zijn en of verzoeker met deze inkomsten kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat de verwerende partij ten onrechte uit de verklaring van de kamer van koophandel heeft afgeleid dat de zelfstandige activiteit is gestopt op 5 november 2013.

Uit de door verzoeker bijgebrachte verklaring van de kamer van koophandel van 5 november 2013 waarin wordt gesteld dat hij "blijkens de overgelegde stukken werkzaam [is] geweest als zelfstandige" van 16 november 1995 tot 5 november 2013. Gelet op het feit dat deze laatst vermelde datum overeenstemt met de datum van afgifte van de verklaring, kan er niet zonder meer uit worden afgeleid dat verzoeker niet langer actief is als zelfstandige in Nederland en zijn zelfstandige activiteit zou hebben stopgezet. Echter, deze vaststelling leidt niet tot een beslechting van het geschil, nu de verwerende partij in tweede instantie motiveert dat voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk nog een zelfstandige activiteit zou hebben in Nederland, de door hem voorgelegde inkomsten te oud zijn, zodat niet is bewezen welke de huidige inkomsten zijn. Zelfs indien dus kan worden aangenomen dat verzoeker nog steeds actief is als zelfstandige, dienen de inkomsten die hij in deze hoedanigheid heeft, in overweging te worden genomen, nu de wet vereist dat aanvrager over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verwerende partij oordeelde dat de stukken die werden bijgebracht tot staving van de inkomsten niet recent genoeg waren. Verzoeker stelt vooreerst dat hij ook eerdere jaarrekeningen had kunnen bijbrengen, maar dat hem dat werd afgeraden. Echter valt niet in te zien hoe het voorleggen van nog minder recente stukken enig soelaas zou kunnen brengen. De toelichting omtrent zijn financiële situatie van 2012 is evenmin relevant, nu de verwerende partij precies stelde dat door de inkomsten van 2012 bij te brengen nog geen bewijs werd geleverd van de huidige inkomsten. In de mate dat verzoeker zijn financiële toestand in 2013 toelicht, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij geen gegevens bijbracht die recenter zijn dan deze aangaande het jaar 2012. Een verwijzing naar en een toelichting van de financiële resultaten van 2013 kan door verzoeker niet voor de eerste keer in het kader van de procedure voor de Raad worden gedaan. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Voorts, waar verzoeker verwijst naar een brief van Securex van 28 januari 2014 waaruit zou blijken dat hij zich heeft aangesloten bij het ziekenfonds als zelfstandige, en waar hij stelt dat hij aanspraak maakt op een verblijfsrecht op basis van zijn statuut als zelfstandige in België, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, en niet als zelfstandige. Zo verzoeker meent te kunnen voldoen aan deze hoedanigheid, kan hij daartoe steeds een nieuwe aanvraag indienen. Daarbij moet wel worden opgemerkt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf rust, die alle elementen moet bijbrengen die zijn aanspraken rechtvaardigen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Waar hij elders in zijn verzoekschrift dus de verwerende partij verwijt geen bijkomende opzoekingen te hebben gedaan, kan hij niet worden bijgetreden.

Verzoeker betoogt nog dat de verwerende partij, indien zij van oordeel is dat hij geen toereikende bestaansmiddelen aantoon, een behoefteanalyse moet maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen de echtgenoten nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dit is niet gebeurd, terwijl het toch essentieel is om te kunnen besluiten tot een gebrek aan voldoende toereikende bestaansmiddelen. Derhalve is volgens de verzoeker de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele bepaling aanhaalt waaruit zou blijken dat in casu een behoefteanalyse zou moeten worden doorgevoerd door de verwerende partij. Artikel 42, § 1, tweede lid

voorziet dan wel dat, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, maar in casu werd de aanvraag niet ingediend op grond van artikel 40bis, § 4, tweede lid of artikel 40ter, tweede lid maar op grond van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt in die omstandigheden geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen, dan wel dat zij ter zake genomen is in strijd met de formele motiveringsplicht. Aangezien de voormelde bepaling niet van toepassing is, diende immers bijkomend te worden gemotiveerd.

Dat verzoeker ten slotte gedurende 18 jaar als zelfstandige heeft gewerkt en nooit aanspraak heeft gemaakt op enige uitkering van sociale zekerheid, doet geen afbreuk aan het feit dat hij niet aantoonst dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om vast te stellen dat de documenten inzake de inkomsten van 2012 onvoldoende recent zijn om te besluiten dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezinsleden te voorzien en om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat noch een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van de motiveringsplicht aannemelijk zijn gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die reden samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS